

eningerne —, synes det ofte at maatte være en alt for vanskelig Interesse- og Pligt-kollision at belaste Kassebestyrelsen med, naar man paalægger den det vanskelige Skøn efter Punkt 7.

Dette gælder ganske særligt, hvis man ikke gaar med til den foreslaaede Lovændring, og ikke ved Lov afskærer Understøttelser saavel under „aktive“ som „passive“ Strejker; thi saa er det, at Kassen skal bedømme, om Medlemmerne „uden fyldestgørende Grund“ vægrer sig ved at overtage et Arbejde. Og da der endnu som en Rest fra tidligere Tiders Udvikling hos mangfoldige Arbejdere, ja endog hos Arbejdsgivere hersker den fejlagtige Forestilling, at det at optage Arbejde, der er forladt af andre, er ukammeratligt — „Skruebrækkeri“ — *ligegyldigt, om Arbejdet er standset lovligt eller ulovligt*, saa vil det ofte være særdeles vanskeligt for de ledende at trænge igennem med den modsatte, rigtigere Opfattelse. Og under saadanne Forhold vil det være saare tvivlsomt, hvis man vedblivende skal bebyrde selve Kassens Bestyrelse med Skønnet efter § 14 Nr. 7, om Arbejdsanvisningssystemet i nogen væsentlig Grad vil bidrage til at hindre, at de offentlige Midler anvendes til Understøttelse af ulovlige „passive“ Strejker.

For at frigøre Arbejdsløshedskassens Bestyrelse for dette Skøn, taler endvidere følgende Betragtning, der gaar i samme Retning:

Kun undtagelsesvis i Fagene har man Maksimalgrænse for Timelønnen. Ved Siden af den Minimalgrænse, Overenskomsterne sætter, hersker der Frihed til gennem individuel Forhandling henholdsvis at forlange og tilbyde højere Løn, men uden Tvang fra Organisationernes Side. Lige saa lidt som Arbejdsgiverne kollektivt eller organisationsmæssigt maa hindre Stigning af Lønnen, ligesaa lidt maa Arbejderne kollektivt eller organisationsmæssigt søge Lønstigningen fremtvungen ud over Minimalgrænsen. Men det kan ofte være vanskeligt at konstatere saadanne Ulovligheder, da de kollektive Aftaler mellem Arbejdskammerater, og Fagforeningsstyrelsens Paabud og Tilskyndelser i saa Henseende er vanskelig kontrollable. Derfor er det mindre praktisk, at man i § 14 Nr. 7 bebyrder Kassens Bestyrelse eller med andre Ord Fagforeningens Bestyrelse med et Skøn, der ligefrem tvinger Bestyrelsen til at tage Stilling og Parti i Arbejderens „individuelle“ Forhandlinger med Arbejdsgiveren. Der opstaar derved en vanskelig Pligt-kollision. Som Fagforeningsbestyrelse maa Lederne ikke organisere eller støtte saadanne Krav fra Arbejdernes Side, der fremtræder under Pres af kollektiv Arbejdsvægning; men som Kassebestyrelse opfordres de i § 14 Nr. 7 til at afgøre, hvorvidt Arbejdsvægningen dog skal understøttes med Kassens og det offentlige Midler. Det synes naturligere i Tvivlstilfælde at henlægge Skønnet efter § 14 Nr. 7 til den Myndighed, der anviser Arbejdet, naturligvis forstærket med de fornødne sagkyndige og upartiske Kræfter, eller til Arbejdsløshedsinspektøren paa samme Maade bistaet.

Det vilde muligvis være for uoverkommeligt at paalægge et saadant Nævn ethvert Skøn. Det vilde vel være naturligst at overlade Arbejdsløshedskassen den daglige normale Udøvelse af Skønnet og kun, *naar der fra Arbejdsgiversiden fremføres Protest mod det udøvede Skøn*, at søge den endelige Afgørelse hos det omtalte Nævn. Men en saadan Ordning *forudsætter en let Adgang for Arbejdsgiverne til at erfare, hvorledes Skønnet udøves i hvert enkelt Tilfælde*.

At der i saa Henseende lovfæstes en Oplysningspligt synes en naturlig og for det offentlige vigtig Ting. Naar man herimod har henvist til det andetsteds ukendte i en saadan Oplysningspligt og til Eksempel nævnt Sygekasserne, er Forholdet jo netop